

Ο χειροτονητήριος λόγος του Επισκόπου Μπουκόμπας Χρυσόστομου

[Πατριαρχεία](#) / [Πατριαρχείο Αλεξανδρείας](#)

Τον χειροτονητήριο λόγο του εξέδωσε ο Επίσκοπος Μπουκόμπας και Δυτικής Τανζανίας κ. Χρυσόστομος, ο οποίος χθες έδωσε το Μεγάλο Μήνυμα ενώπιον του Πάπα και Πατριάρχου Αλεξανδρείας κ πάσης Αφρικής κ.κ. Θεοδώρου στην Ι.Μ. Αγίου Σάββα Αλεξανδρείας. Μεταξύ άλλων ο Θεοφιλέστατος, στον χειροτονητήριο λόγο του τόνισε ότι “ό-σο κα-τα-τρεγ-μό ζού-σα στην πο-ρεί-α της ζω-ής μου, τό-σο ένι-ω-θα το έλε-ος του Κυ-ρί-ου να με κα-τα-δι-ώ-κει. Όσο τα κύ-μα-τα των δο-κι-μα-σι-ών ορ-θώνον-ταν για να με κα-τα-πιούν, τό-σο το έλε-ος και η α-γά-πη Του α-λη-θι-νού

Θε-ού μας, με ο-δη-γού-σαν σε γα-λή-νιο λι-μά-νι”.

Παρακάτω μπορείτε να διαβάσετε ολόκληρο τον χειροτονητήριο λόγο του Επισκόπου Μπουκόμπας κ. Χρυσοστόμου:

“Δο-ξαν, ευ-χα-ρι-στι-αν και προ-σκυ-νη-σιν α-να-πεμ-πω εις τον τρι-σα-γιον Θε-ον, τον Πα-τε-ρα, τον Υι-ον και το Α-γιο Πνεύ-μα, τον ευρ-γε-τη-σαν-τα με εκ κοι-λι-ας μη-τρος μου, Μα-κα-ρι-ω-τα-τε Πα-πα και Πα-τριά-ρχα μου της εν Α-λε-ξαν-δρεί-α και πα-ση τη Α-φρι-κη Εκ-κλη-σι-ας.

Δο-ξαν και ευ-χα-ρι-στι-αν και προ-σκυ-νη-σιν διά την κα-τα-δι-ω-ξιν μου με την α-γα-πην Του.

Ο-σο κα-τα-τρεγ-μο ζού-σα στην πο-ρεί-α της ζω-ης μου, το-σο ε-νι-ω-θα το ε-λε-ος του Κυ-ρι-ου να με κα-τα-δι-ω-κει. Ο-σο τα κυ-μα-τα των δο-κι-μα-σι-ων ορ-θω-νον-ταν για να με κα-τα-πιούν, το-σο το ε-λε-ος και η α-γα-πη Του α-λη-θι-νού Θε-ου μας, με ο-δη-γού-σαν σε γα-λή-νιο λι-μα-νι.

Ξε-κι-νων-τας το πο-λυ-κυ-μαν-το τα-ξι-δι της ζω-ης α-πο το Πλω-μα-ρι της Λε-σβου, α-πο τον πα-τε-ρα μου κα-πε-τα-νιο Πα-να-γι-ω-τη και την μη-τε-ρα μου κα-πε-τα-νισ-σα Μυρ-σι-νη, θυ-μα-μαι τον ε-φη-βο Δη-μη-τρη, πριν 50 χρο-νια τω-ρα, με-τα α-πο ε-να κα-τη-χη-τι-κο μα-θη-μα α-πο τον μα-κα-ρι-στο Ι-ε-ρο-κη-ρυ-κα Αρ-χιμ. Ι-ε-ρο-θε-ο Λυ-γε-ρο στον Α-γιο Νι-κο-λα-ο Πλω-μα-ρι-ου να σκιρ-τα η καρ-διά του για την ι-ε-ρα-πο-στο-λη και να δι-δει υ-πο-σχε-ση να α-κο-λου-θη-σει την ι-ε-ρα-πο-στο-λι-κη τρι-βον.

Με-τα το μα-θη-μα ε-κεί στην αυ-λη του Α-γι-ου Νι-κο-λα-ου, ει-πα-με με τους συμ-μα-θη-τες μου:

-Πα-με για την Ι-ε-ρα-πο-στο-λη, παι-διά;

Που να ξε-ρω, ο-τι αυ-το το τα-ξι-δι, που ξε-κι-νη-σε α-πο την ε-φη-βεί-α, ε-με-λλε να πιά-σει λι-μα-νι στην Α-λε-ξαν-δρι-νη Εκ-κλη-σι-α και στην δυ-τι-κη ο-χθη της λι-μνης Βι-κτω-ριας, στην Μπου-κομ-πα της Ταν-ζα-νι-ας;

Α. Και αρ-χί-ζει η κα-τα-δίω-ξη του Θε-ού.

Ερχόμενος στην Αθήνα ε-κεί ο μα-κα-ρι-στος Μη-τρο-πο-λι-της Φλω-ρι-νης Αυ-γου-στι-νος, μου δι-δα-ξε την ι-ε-ρα-πο-στο-λη και μου γνω-ρι-σε τον Α-γιο Κο-σμα τον Αι-τω-λο, που α-πο το-τε ε-γι-νε το Ι-ε-ρα-πο-στο-λι-κο προ-τυ-πο μου στην ι-ε-ρα-τι-κη μου ζω-η. Πα-ραλ-λη-λα ο συν-δε-σμος μου με τον μα-κα-ρι-στο

ι-ε-ρα-πο-στο-λο του Κογ-κο Κο-σμα Γρη-γο-ριά-τη και η μα-θη-τεί-α κον-τα στον ση-με-ρι-νο Αρ-χι-ε-πι-σκο-πο Αλ-βα-νι-ας Α-να-στα-σιο μου ε-δει-ξαν την Ε-ξω-τε-ρι-κη Ι-ε-ρα-πο-στο-λη, που α-πο το-τε με σα-γη-νευ-ε και μου ε-μα-θε κα-λα, «ο-τι μια Εκ-κλη-σι-α χω-ρις ι-ε-ρα-πο-στο-λη ει-ναι μια Εκ-κλη-σι-α χω-ρις α-πο-στο-λη».

Ερ-χο-με-νος στη Νε-α Σκη-τη του Α-γι-ου Ο-ρους ο μα-κα-ρι-στος Γε-ρον-τας μου ι-ε-ρο-μο-να-χος Σπυ-ρι-δων, με-τα την χει-ρο-το-νι-α μου στη Μο-νη της με-τα-νοί-ας μου την Μο-νη του Α-γι-ου Παύ-λου, με ερ-ρι-ξε στην θα-λασ-σα του κο-σμου δι-πλα στον μα-κα-ρι-στο Δε-σπο-τη μου Ι-ε-ρι-σ-σου Νι-κο-δη-μο. Ε-μει-να κον-τα του 32 χρο-νια ως Ι-ε-ρο-κη-ρυ-κας και Πρω-το-συγ-γε-λος του και 6 κον-τα στον ση-με-ρι-νο Μη-τρο-πο-λι-τη Θε-ο-κλη-το, ε-χον-τας πα-λι την πε-ποί-θη-ση, ο-τι ε-κα-να ι-ε-ρα-πο-στο-λη. Κη-ρυτ-των, ιε-ρουρ-γων, ε-λε-ων τους με-γα-λους και κυ-ρι-ως τα παι-διά και τη νε-ο-λαί-α ε-πι 38 χρο-νια, ει-χα τη συ-νεί-δη-ση, ο-τι ε-κα-να ι-ε-ρα-πο-στο-λη στην Χαλ-κι-δι-κη.

Η μα-θη-τεί-α μου κον-τα στον μα-κα-ρι-στο π. Αν-τω-νιο Α-λε-βι-ζο-που-λο, με ε-κα-νε να α-σχο-λη-θω ως υ-πεύ-θυ-νος του αν-τι-αι-ρε-τι-κού ερ-γου στην Εκ-κλη-σι-α της Ελ-λα-δος, με ε-να αλ-λο ει-δος ι-ε-ρα-πο-στο-λης, την ε-πι-στρο-φη των εν πλα-νη και αι-ρε-σει ευρι-σκο-με-νων α-δελ-φων.

Πριν 30 χρο-νια δο-κι-μα-σα να ε-ξελ-θω προς Αλ-βα-νι-αν με-τα α-πο προ-σκλη-ση του Μα-κα-ρι-ω-τα-του Αρ-χι-ε-πι-σκο-που Α-να-στα-σι-ου, κον-τα στον ο-ποί-ο υ-πη-ρε-τη-σα 2 χρο-νια στον α-γω-να για την α-να-στη-λω-ση της δι-ω-χθεί-σης ε-κεί Εκ-κλη-σι-ας. Ο δι-ωγ-μος ο-μως α-πο το Αρ-γυ-ρο-κα-στρο, στα-μα-τη-σε ε-κεί-νη την καρ-πο-φο-ρα προ-σπα-θεια, μα-θαί-νον-τας μου κα-λα, ότι η ι-ε-ρα-πο-στο-λη ει-ναι αρ-ση Σταυ-ρού. Ε-δω κυ-ρι-ο-λε-κτι-κα τα κυ-μα-τα του βι-ου και του α-δου πη-γαν να με κα-τα-πιούν. Ευ-χα-ρι-στω τον Κυ-ριο γι-’-αυ-τη την εμ-πει-ρι-α του δι-ωγ-μου για την α-γα-πη Του. Ε-κεί ε-ζη-σα την α-βυσ-σο της κα-κι-ας του κο-σμου, αλ-λα ε-κεί ε-βι-ω-σα και το χει-ρι του Θε-ου, του λυ-τρω-σαν-τος με «εξ α-δου κα-τω-τα-του».

Β. Και η κα-τα-δίω-ξη συνεχί-ζεται.

«Του βι-ου την θα-λασ-σαν, υ-ψου-με-νην κα-θο-ρων, των πει-ρα-σμων τω κλυ-δω-νι, τω ευ-δι-ω λι-με-νι σου προσ-δρα-μων, βο-ω σοι• α-να-γα-γε, εκ φθο-ρας την ζω-ην μου Πο-λυ-ε-λε-ε».

Πριν 20 χρο-νια ε-γι-νε η πρώτη κλη-ση α-πο τον προ-κα-το-χο Σας μαρ-τυ-ρι-κο Πα-τριά-ρχη Πε-τρο, να κα-τε-βω στην Α-φρι-κη. Α-πο το 2009 με πο-λι-ορ-κεί η

α-γα-πη Σας συ-στη-μα-τι-κα, α-φού ε-πι δε-κα-ε-τι-α πη-γαι-νο-ερ-χο-μου-να στο Κογ-κο κον-τα στον πο-λυ-κλαυ-στο α-δελ-φο Νι-κη-φο-ρο, δι-δα-σκον-τας στη Θε-ο-λο-γι-κη Σχο-λη και μα-θαί-νον-τας την ι-ε-ρα-πο-στο-λη της Α-φρι-κης.

Ε-δω και 10 χρο-νια ε-ζη-σα την ησυ-χα-στι-κη ζω-η στην Σκη-τη του Α-γι-ου Σι-λουα-νού, που με προ-ε-τοί-μα-σε γι' αυ-τη την ω-ρα και την στιγ-μη.

Και ε-νω πι-στευ-α, ο-τι θα ε-με-να στο γα-λη-νιο λι-μα-νι της Ελ-λα-δι-κης Εκ-κλη-σι-ας και της Μη-τρο-πο-λε-ως Ι-ε-ρι-σ-σου, και στο κελ-λι μου στο Α-γιον Ο-ρος, το τι-μο-νι της ζω-ης στρα-φη-κε προς τον Σταυ-ρον του Νο-του, υ-πα-κού-ον-τας στην προ-σκλη-ση Σας, Μα-κα-ρι-ω-τα-τε Πα-τερ και Δε-σπο-τα. Η κα-πε-τα-νισ-σα μη-τε-ρα μου Μυρ-σι-νη που μας βλε-πει αυ-τη τη στιγ-μη με-σα α-πο την τη-λε-ο-πτι-κη με-τα-δο-ση του 4Ε, στο ο-ποί-ο με τον μα-κα-ρι-στο Γε-ρον-τα Θε-ο-φι-λο ε-κα-να ε-κα-τον-τα-δες εκ-πομ-πες, η μη-τε-ρα μου πρω-τη και με-τα ο Σεβ. Ι-ε-ρι-σ-σου Θε-ο-κλη-τος, τον ο-ποί-ον δι-η-κο-νη-σα 6 χρο-νια, μα-ζί με τον Ι-ω-αν-νι-νων Μα-ξι-μο με εν-θαρ-ρυ-ναν για την ε-ξο-δο μου και τον ελ-λι-με-νι-σμο μου στην πραγ-μα-τι-κη α-γα-πη Σας, Μα-κα-ρι-ω-τα-τε. Ε-τσι πριν 18 μη-νες αγ-κυ-ρο-βο-λη-σα στο Πα-τρι-αρ-χεί-ο Α-λε-ξαν-δρεί-ας.

Τω-ρα ο Πα-τριά-ρχης μου, μου α-νε-θε-σε να γι-νω ο κη-ρυ-κας της σω-τη-ρι-ας και κα-θο-δη-γη-της των πι-στων στην Μπου-κομ-πα της Ταν-ζα-νι-ας.

Τω-ρα ο-μως αρ-χι-ζουν τα δυ-σκο-λα.

Γ. Τώ-ρα αρχί-ζει η σκλη-ρή κα-τα-δί-ω-ξη του Θε-οῦ.

Ό-ταν ὁ Κύ-ριος Ἰ-η-σοῦς, «ὁ ἐ-πί-σκο-πος τῶν ψυ-χῶν ἡ-μῶν» ζη-τᾷ ἀ-πό αὐ-τούς πού τόν ἀ-κο-λου-θοῦν νά ση-κώ-σουν τόν Σταυ-ρό Του καί τούς ποι-μέ-νες δι-α-δό-χους Του, νά «εἶ-ναι ἕτοι-μοι νά θυ-σιά-σουν τήν ψυ-χή τους ὑ-πέρ τοῦ ποι-μνί-ου» ἀ-να-λο-γί-ζο-μαι, πό-σο ἕ-τοι-μος εἶ-μαι γιά θυ-σί-α;

Ό-ταν οἱ προ-στά-τες μου Ἅ-γιοι, Δη-μή-τριος καί Χρυ-σό-στο-μος προ-βάλ-λουν τό μαρ-τύ-ριο, ὡς τρό-πο ζω-ῆς, πῶς θά συ-νει-δη-το-ποι-ή-σω, τό μαρ-τύ-ριο καί τόν Σταυ-ρό πού μέ πε-ρι-μέ-νει;

Ὁ Ἀπό-στο-λος Παῦ-λος γρά-φει στὸν Τι-μό-θε-ο καὶ ζη-τᾷ «ὁ ἐ-πί-σκο-πος νά εἶ-ναι ἀ-δι-ά-βλη-τος· νά εἶ-ναι προ-σε-κτι-κός, συ-νε-τός, εὐ-πρε-πής, φι-λό-ξε-νος, κα-λός δά-σκα-λος. Νά μήν εἶ-ναι, βί-αι-ος, αἰ-σχρο-κερ-δής, ἀλ-λά νά εἶ-ναι ἐ-πι-ει-κής, εἰ-ρη-νι-κός καὶ ἀ-φι-λο-χρή-μα-τος... νά ἔ-χει κα-λή φή-μη κι ἔ-ξω ἀ-πό τήν ἐκ-κλη-σί-α». (Τιμ. 3, 2-7)

Ζη-τᾷ «νά ὑ-πο-μέ-νω κό-πους καὶ ὀ-νει-δι-σμούς». (Τιμ.4, 10), «νά προ-σέ-χω τὸν ἐ-αυ-τό μου καὶ τή δι-δα-σκα-λί-α μου... νά εἶ-μαι ἀ-νυ-πο-χώ-ρη-τος». (Τιμ.4, 16).

Τό-τε στὸν Τι-μό-θε-ο καὶ σή-με-ρα στὸν ἐ-λά-χι-στον ἐ-μέ πα-ραγ-γέ-λει «τήν πα-ρα-κα-τα-θή-κην φύ-λα-ξον», δι-α-φύ-λα-ξε αὐ-τό πού σοῦ ἐμ-πι-στεύ-τη-κε ὁ Χρι-στός καὶ ἡ Ἐκ-κλη-σί-α (Τιμ.6, 20).

Ποι-ά δύ-να-μη θά πρέ-πει νά ἔ-χω, ὅ-ταν μοῦ ζη-τᾷ νά ἔ-χω «πνεῦ-μα ду-νά-μης καὶ ἀ-γά-πης καὶ σω-φρο-σύ-νης καὶ ὁ-χι πνεῦ-μα δει-λί-ας. Νά μήν ντρέ-πο-μαι νά τὸν ὀ-μο-λο-γῶ... Νά εἶ-μαι ἔ-τοι-μος νά κα-κο-πα-θή-σω γιὰ τό κή-ρυγ-μα τοῦ εὐ-αγ-γε-λί-ου» (Β΄ Τιμ. 1,7). «Κα-κο-πά-θη-σε», μοῦ λέ-ει, «σάν κα-λός στρα-τι-ώ-της τοῦ Ἰ-η-σοῦ Χρι-στοῦ»(Β΄ Τιμ.2, 3).

Στὸν Τί-το πα-ραγ-γέλ-λει, ὅ-τι «ὁ ἐ-πί-σκο-πος, ὡς δι-α-χει-ρι-στής τοῦ Θε-οῦ, πρέ-πει νά εἶ-ναι ἀ-δι-ά-βλη-τος· νά μήν εἶ-ναι ὑ-πε-ρο-πτι-κός, εὐ-έ-ξα-πτος, μέ-θυ-σος, φι-λό-νι-κος, καὶ νά μήν ἐ-πι-δι-ώ-κει ἀ-θέ-μι-τα κέρ-δη». (Τιτ.1, 7). Πῶς θά μπο-ρέ-σω νά τι-θα-σεύ-σω τά πά-θη μου πού ἐμ-φω-λεύ-ουν καὶ νά μήν ἐ-πη-ρε-ά-ζουν τίς σκέ-ψεις, τίς ἀ-πο-φά-σεις καὶ τίς ἐ-νέρ-γει-ες μου; Γιὰ τά θέ-μα-τα αὐ-τά δι-α-βά-ζον-τας τό «Συμ-βου-λευ-τι-κό Ἐγ-χει-ρί-διο» τοῦ Ἀ-γί-ου Νι-κο-δή-μου τοῦ Ἀ-γι-ο-ρεί-του, πρὸς τὸν ξά-δελ-φο του Ἐ-πί-σκο-πο Εὐ-ρί-που Ἰε-ρό-θε-ο, τό ὀ-ποῖ-ο με-τέ-φρα-σε ὁ Γέ-ρον-τας μου ἰ-ε-ρο-μό-να-χος Βε-νέ-δι-κτος Νε-ο-σκη-τι-ώ-της, ἔ-μει-να ἄ-φω-νος καὶ ἀ-να-ρω-τή-θη-κα:

-Ποῦ πά-ω.

Ὁ-πό-τε, ψυ-χή μου, ἄλ-λη ἐ-πι-λο-γή δέν ἔ-χεις. Πρέ-πει νά ἀλ-λά-ξεις τε-λεί-ως τρό-πο ζω-ῆς, γιὰ νά σω-θεῖς.

Ὁ Ἰ-ε-ρός Χρυ-σό-στο-μος θε-ω-ρεῖ ὅ-τι ὁ Ἐ-πί-σκο-πος εἶ-ναι «αὐ-τός ὁ ὀ-ποῖ-ος ἀ-να-λαμ-βά-νει τήν ἐ-πι-μέ-λεια τοῦ σώ-μα-τος τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας καὶ κα-λεῖ-ται νά τό δι-α-τη-ρή-σει ἄ-σπι-λο, ἄ-νευ οἰ-ου-δή-πο-τε ψό-γου πού μπο-ρεῖ νά κα-τα-στρέ-ψει τήν εὐ-πρέ-πειά του». Κα-τα-λή-γει δέ στό συμ-πέ-ρα-σμα ὅ-τι «εἶ-ναι προ-τι-μό-τε-ρο εἶ-τε κά-ποι-ος, νά ἀρ-νη-θεῖ νά ἀ-να-λά-βει τό ἐ-πι-σκο-πι-κό ἀ-ξί-ω-μα, εἶ-τε, νά ἐλ-πί-ζει στήν χά-ρη τοῦ Θε-οῦ προ-κει-μέ-νου νά πράτ-τει τό θεῖ-ο θέ-λη-μα ἔ-τσι πού νά κα-τα-στεῖ ἄ-ξι-ος τῆς δω-ρε-ᾶς τοῦ Θε-οῦ». Πῶς σ' αὐ-τόν τὸν αἰ-ῶ-να τὸν ἀ-πα-τε-ῶ-να, θά δι-α-τη-ρή-σω τίς βα-πτι-σμα-τι-κές, μο-να-χι-κές,

ἰ-ε-ρα-τι-κές καί ἀρ-χι-ε-ρα-τι-κές μου ὑ-πο-σχέ-σεις;

Ὅ-ταν ὁ Με-γά-λος Ἰ-ε-ρα-πό-στο-λος καί Ἰ-σα-πό-στο-λος Κο-σμάς Αἰ-τω-λός, τό πρό-τυ-πο μου, λέ-ει «ὅ-τι εἶ-ναι δύ-σκο-λον τήν σή-με-ρον νά σω-θοῦν πα-τριά-ρχαι, ἀρ-χι-ε-ρεῖς, ἰ-ε-ρεῖς», καί γιά νά σω-θοῦν ζη-τᾷ με-τά-νοι-α «τῶ-ρα πού ἔ-χε-τε και-ρόν, ἄ-γιοι ἰ-ε-ρεῖς», πῶς νά ἐλ-πί-ζω στήν σω-τη-ρί-α μου ὡς Ἐ-πί-σκο-πος;

Ὅ-ταν ὁ Ἅ-γιος Συ-με-ών ὁ νέ-ος Θε-ο-λό-γος λέ-ει, «ὅ-τι πολ-λοί Ἐ-πί-σκο-ποι σή-με-ρα στήν Ἐκ-κλη-σί-α θά ἦ-σαν οἱ λα-ϊ-κοί στήν ἀρ-χαί-α Ἐκ-κλη-σί-α καί ὅ-χι Κλη-ρι-κοί», πῶς βα-δί-ζω στό ἀ-νώ-τε-ρο Ἐ-πι-σκο-πι-κό ἀ-ξί-ω-μα;

Ὅ-ταν ὁ Ἅ-γιος Γρη-γό-ριος ὁ Πα-λα-μᾶς καί ὅ-λοι οἱ ἡ-су-χα-στές ζη-τοῦν ἀ-πό τόν Ἐ-πί-σκο-πο νά εἶ-ναι στή θέ-ω-ση καί εἶ-ναι ἐ-κεῖ-νος πού θά χει-ρα-γω-γή-σει τούς πι-στούς στόν φω-τι-σμό καί τήν θέ-ω-ση, πῶς ὁ τυ-φλός θά ὁ-δη-γή-σω ἀ-πλα-νῶς τούς πι-στούς, ἀ-φοῦ ἀ-κό-μη δέν ἔ-χω ξε-κι-νή-σει τήν κά-θαρ-ση;

Ὅ-ταν οἱ γε-ρον-τά-δες μου μοῦ ἔ-λε-γαν μιά ζω-ή, ὅ-τι «ἂν ἔ-χεις λί-γες πι-θα-νό-τη-τες νά σω-θεῖς σάν ἰ-ε-ρεύς καί ἀ-κό-μη λι-γό-τε-ρες ἔ-χεις ὡς ἀρ-χι-ε-ρεύς», πῶς θά ὁ-δη-γή-σω ἄλ-λους εἰς σω-τη-ρί-αν;

Πα-ρα-κα-λῶ τούς Ἀ-γί-ους τῆς Ἀ-φρι-κῆς, τούς Ἀ-γί-ους μου πού ἰ-δι-αί-τε-ρα σέ-βο-μαι Ἅ-γιο Χρυ-σό-στο-μο νά μέ στη-ρί-ζει, τόν Με-γα-λο-μάρ-τυ-ρα Δη-μή-τριο νά μέ ду-να-μώ-νει, τόν Ἰ-σα-πό-στο-λο Κο-σμά νά μέ κα-θο-δη-γεῖ, τόν οὐ-ρα-νο-βά-μο-να Σι-λουα-νό νά μέ φω-τί-ζει, τούς Ἀ-γί-ους Ἰ-ε-ράρ-χας, τόν Μυ-ρέ-ων Νι-κό-λα-ο νά γα-λη-νεύ-ει τή ψυ-χή μου, τόν Τρι-му-θοῦν-τος Σпу-ρί-δω-να νά δι-α-λύ-ει τίς πα-γί-δες καί τόν Πεν-τα-πό-λε-ως Νε-κτά-ριο νά τα-κτο-ποι-εῖ τά προ-βλή-μα-τα.

Μα-κα-ρι-ώ-τα-τε, Σε-βα-στοί Ἅ-γιοι Ἀρ-χι-ε-ρεῖς, χο-ρεΐ-α πρε-σβυ-τέ-ρων, δι-α-κό-νων καί ἀ-γα-πη-μέ-νοι χρι-στια-νοί, ἡ πα-ρου-σί-α σας, ἡ ἀ-γά-πη σας καί οἱ εὐ-χές σας εἶ-ναι αὐ-τές πού θά μι-λή-σουν στό Σω-τῆ-ρα Κύ-ριο νά στέ-κει δί-πλα μου, νά μέ κα-θο-δη-γεῖ «εἰς νο-μάς χα-ρι-σμά-των». Σᾶς εὐ-χα-ρι-στῶ! Εὐ-χα-ρι-στῶ ὅ-λους τούς εὐ-ερ-γέ-τας μου καί συ-νερ-γά-τες μου στό ἔρ-γο τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας. Προ-σφέ-ρω τή συγ-χώ-ρη-ση πρός ὅ-λους ὅ-σοι μέ πί-κρα-ναν, μέ κα-τη-γό-ρη-σαν δι-καί-ως ἢ ἀ-δί-κως, πρός ὅ-σους μέ πα-ρηγ-κώ-νι-σαν. Ἡ δύ-σκο-λί-α μου εἶ-ναι μέ ὅ-σους μέ ἐμ-πό-δι-σαν στό ἔρ-γο τῆς ἰ-ε-ρο-κη-ρυ-κτι-κῆς δι-α-κο-νί-ας μου. Ὁ Κύ-ριος νά τούς συγ-χω-ρεῖ καί νά τούς φω-τί-ζει. Καί ὅ-σους ἔ-βλα-ψα ἐν λό-γῳ ἢ ἔρ-γῳ ἢ δι-α-νοί-α ζη-τῶ τή συγ-χώ-ρε-ση τους.

Πα-ρα-κα-λῶ τή γλυ-κειά μου μα-νού-λα, τήν Κυ-ρί-α Θε-ο-τό-κο, νά μή μέ ἀ-φή-σει

ἀ-πό τήν γλυ-κειά ἀγ-κα-λιά της, γιά νά μπο-ρέ-σω νά δεί-ξω καί στούς τα-πει-νούς καί βα-σα-νι-σμέ-νους ἀ-φρι-κα-νούς τό λι-μά-νι τῆς ἀ-γά-πης της.

Στόν γλυ-κύ-τα-το μου Ἰ-η-σοῦ Χρι-στό, «τό ἐ-μ-όν ἔ-ρω-τα», «τόν ἐ-μ-όν γλυ-κύ-τα-τον μου αὐ-θέν-την καί δε-σπό-την», τήν «ζω-ήν τῆς ζω-ῆς μου», «τήν ψυ-χήν τῆς ψυ-χῆς μου» δί-νω τό ἐ-αυ-τό μου.

Δέν ἀν-τέ-χω στή σκέ-ψη, ὅ-τι ὡς Ἑ-πί-σκο-πος εἶ-μαι εἰς τύ-πον καί τό-πον Χρι-στοῦ. Μᾶλ-λον τόν ἐ-κλι-πα-ρῶ, Ἑ-κεῖ-νος νά εἶ-ναι ἀν-τί ἐ-μοῦ. Νά ἐ-νερ-γεῖ δι-’- ἐ-μοῦ. Νά μή ζῶ ἐ-γώ. Νά μή «ζῶ οὐ-κέ-τι ἐ-γώ», ἀλ-λά κα-τά τήν παύ-λει-ον ρῆ-σιν, νά ζεῖ ὁ Χρι-στός «ἐν ἐ-μοί». Δέν θέ-λω νά εἶ-μαι στήν θέ-ση τοῦ Χρι-στοῦ. Θέ-λω νά εἶ-ναι ὁ Χρι-στός στή θέ-ση μου.

Δ΄ Πα-ρά-κλη-ση γιά κα-τα-δί-ω-ξη

Πα-ρα-κα-λῶ τό ἔ-λε-ος Του νά μέ κα-τα-δι-ώ-κει καί στήν Μπου-κόμ-πα, ὅ-που μέ ἀ-πο-στέ-λλει ἡ τω-ρι-νή μη-τέ-ρα μου Ἀ-λε-ξαν-δρι-νή Ἑκ-κλη-σί-α καί ὁ πα-τέ-ρας καί Πα-τριά-ρχης μου κ. Θε-ό-δω-ρος.

Τό Πνεῦ-μα τό Ἀ-γιον, πα-ρα-κα-λῶ, νά σκη-νώ-σει στήν Μπου-κόμ-πα καί νά αὐ-ξά-νει τήν οἰ-κο-δο-μήν τοῦ Σώ-μα-τος τοῦ Χρι-στοῦ, ὥ-στε νά γί-νου-με καί μεῖς στήν Ἀ-φρι-κή «συμ-πο-λῖ-ται τῶν ἀ-γί-ων καί οἰ-κεῖ-οι τοῦ Θε-οῦ»(Ἑ-φεσ.2,19). Πι-στεύ-ω, σύν Θε-ῶ, μέ τήν καλ-λι-έρ-γεια τῆς ἀ-δι-ά-λει-πτῆς προ-σευ-χῆς καί τῆς με-τά-νοι-ας θά ἔ-χου-με πολ-λούς τούς καρ-πούς τοῦ Ἀ-γί-ου Πνεύ-μα-τος.

Τό ἔ-λε-ος Του, πα-ρα-κα-λῶ, νά φέ-ρει κον-τά μας συ-νερ-γά-τες καί ἀ-δελ-φούς εἰς τόν κα-ταρ-τι-σμόν τοῦ σώ-μα-τος τῆς ἐν Ἀ-φρι-κῇ Ἑκ-κλη-σί-ας καί νά συ-νε-τί-ζει τούς ψευ-δα-δέλ-φους ἀ-πό τόν βορ-ρά, πού ἔρ-χον-ται νά «κλέ-ψουν, νά θύ-σουν καί νά ἀ-πο-λέ-σουν».

«Μή πα-ρα-κα-λῶ σας, μή λη-σμο-νᾶ-τε στή χώ-ρα σας» τήν τω-ρι-νή φτω-χή μου χώ-ρα, τήν Ταν-ζα-νί-α. Τήν ἀ-γά-πη Σας, πα-ρα-κα-λῶ, ἐ-σᾶς πλού-σιοι σέ ἀ-γά-πη Ἑλ-λη-νες ὀρ-θό-δο-ξοι, μή ξε-χνᾶ-τε καί μᾶς τούς φτω-χοὺς τῆς Μπου-κόμ-πας μέ τίς λα-σπο-κα-λύ-βες να-οὺς, τούς ἰ-ε-ρεῖς μέ τίς κου-ρε-λι-α-σμέ-νες στο-λές, τά ξυ-πό-λυ-τα καί γυ-μνά παι-διά μας, τούς φτω-χοὺς χρι-στια-νοὺς μας, τίς ἄ-πει-ρες ἀ-νάγ-κες, καί προ-πάν-των τά ἐκα-το-μμύ-ρια ψυ-χές πού πλα-νῶν-ται στό σκο-τά-δι τῆς πλά-νης καί τῆς αἴ-ρε-σης. Βο-η-θεῖ-στε μας νά ξε-φύ-γουν ἀ-πό τήν τυ-ραν-νί-α. Ἑ-σεῖς συ-νέλ-λη-νες πα-τρι-ῶ-τες Μα-κε-δό-νες, πού μέ τόν Με-γα-λέ-ξαν-δρο φθά-σα-με μέ-χρι ἐ-δῶ στήν ὁ-μορ-φη Ἀ-λε-ξάν-δρεια, στήν Ἀ-φρι-κή καί τήν Ἀ-σί-α ἐκ-πο-λι-τί-ζον-τας, βο-η-θεῖ-στε ἐ-νω-μέ-νοι νά με-τα-λαμ-πα-δεύ-σου-με τήν Ἀ-γί-α μας Ὁρ-θο-δο-ξί-α «ἔ-ως ἐ-σχά-του τῆς γῆς».

Κά-ποι-οι στό μέ-τω-πο τῆς ἰ-ε-ρα-πο-στο-λῆς καί ἄλ-λοι στά με-τό-πι-σθεν βο-η-θεῖ-στε, νά φω-τι-σθεῖ ὁ κό-σμος, νά βα-πτι-σθεῖ στήν Ἀ-γί-α Ὁρ-θο-δο-ξί-α καί νά γί-νουν ὅ-λοι οἱ ἄν-θρω-ποι «παι-διά Θε-οῦ».

Ρω-τά-ει ὁ Πα-τρο-κο-σμάς: «Τώ-ρα, ἀ-δελ-φοί μ-ου, τί ση-μ-εῖ-ον καρ-τε-ροῦ-μ-εν; Δέν καρ-τε-ροῦ-μ-εν ἄλ-λο πα-ρά πό-τε νά λά-μ-ψη ὁ Πα-νά-γιος Σταυ-ρός εἰς τόν οὐ-ρα-νόν πε-ρισ-σό-τε-ρον ἀ-πό τόν ἥ-λιον καί νά λά-μ-ψη ὁ γλυ-κύ-τα-τός μ-ας Ἰ-η-σοῦς Χρι-στός καί Θε-ός ἐ-πτά φο-ράς πε-ρισ-σό-τε-ρον ἀ-πό τόν ἥ-λιον, μ-έ χί-λι-ες χι-λιά-δες καί μ-ύ-ρι-ες μ-υ-ριά-δες ἀγ-γέ-λους μ-έ δό-ξαν θε-ϊ-κήν».

Καρ-τε-ροῦ-μεν, πῶς, οἱ Ἀ-φρι-κα-νοί ἀ-δελ-φοί μας θά γί-νουν μέ-λη τί-μια τῆς Ἀ-γί-ας Ὁρ-θο-δό-ξου Ἐκ-κλη-σί-ας, τοῦ Πα-τρι-αρ-χεί-ου Ἀ-λε-ξαν-δρεί-ας.

Καρ-τε-ροῦ-μεν, Μα-κα-ρι-ώ-τα-τε, Πά-πα καί Πα-τριαρ-χη μου, νά μνη-μο-νεύ-ε-ται ἀ-π’- ἄ-κρου εἰς ἄ-κρον τό ὄ-νο-μα τοῦ Πα-τριαρ-χου μας, τοῦ ἑνός Πα-τριαρ-χου τῆς Ἀ-φρι-κῆς, τοῦ δι-α-δό-χου τοῦ Ἀπ. καί Εὐ-αγ-γε-λι-στοῦ Μάρ-κου, τοῦ πνευ-μα-τι-κοῦ πα-τέ-ρα τῶν χρι-στι-α-νῶν τῆς Ἀ-φρι-κῆς.

Ναί, καρ-τε-ροῦ-μεν, πῶς θά λάμ-ψει ὁ Σταυ-ρός τῆς Ὁρ-θο-δο-ξί-ας μας στήν Ἀ-φρι-κή, γιά τήν δό-ξα τῆς Ἐκ-κλη-σί-ας μας, γιά τήν δό-ξα τοῦ Χρι-στοῦ μας, ὃ ἡ δό-ξα καί τό κρά-τος εἰς τούς αἰ-ῶ-νας τῶν αἰ-ώ-νων . Ἀ-μήν”.

Διαβάστε ἀκόμη: [Σήμερα η χειροτονία του εφηφισμένου Επισκόπου Μπουκόμπας – Εδόθη το Μεγάλο Μήνυμα](#)